

מסכת סנהדרין

פרק ו'

א. גַּמֵּר הָדִין, מְזִיאָין אֹתוֹ לְסֶקְלָוּ. בֵּית הַסְּקוּלָה הָיָה חַוֵּץ לְבֵית דִין, שֶׁבֶן אָמֵר (וַיָּקֹרֶא כְּד) הָזָא אֶת הַמְּקָלָל. אַחֲד עֹזֶם עַל פֶּתַח בֵּית דִין וְהַסּוֹדָרִין בְּיַדוֹ, וְאַדְם אַחֲד רֹכֶב הַסּוֹס רְחוֹק מִמֶּנּוּ כִּדְיַי שַׁיְהָא רֹאָהוּ. אָמֵר אַחֲד יָשׁ לֵי לְלִימָד עַלְיוֹן זִכְוָת, הַלָּה מְגִיף בְּסּוֹדָרִין וְהַסּוֹס רְצֵן וּמְעֻמִּידֵן. וְאַפְלוּ הוּא אָמֵר יָשׁ לֵי לְלִימָד עַל עַצְמֵי זִכְוָת, מְחַזֵּירִין אֹתוֹ אַפְלוּ אַרְבָּעָה וְחַמְשָׁה פָּעָם, וּבָלְבָד שִׁישׁ מִמְשָׁבֵבְרִי. מֵצָאוּ לוּ זִכְוָת, פְּטָרוּהוּ, וְאִם לֹא, יוֹצָא לְסֶקְלָה. וְכַרְזֹז יוֹצָא לְפָנָיו, אִישׁ פְּלוֹנִי בָּנוּ פְּלוֹנִי יוֹצָא לְסֶקְלָה עַל שַׁעֲבָר עַבְרָה פְּלוֹנִית, וְפְלוֹנִי וְפְלוֹנִי עַדְיוֹ, כֵּל מֵי שִׁיּוֹדָעַ לוּ זִכְוָת יָבָא וְיַלְמָד עַלְיוֹן:

ב. הָיָה רְחוֹק מִבֵּית הַסְּקוּלָה כַּעֲשֵׂר אַמּוֹת, אָמְרִים לוּ הַתּוֹדָה, שְׁכַנְוּ קָרְךָ הַמּוֹמְתִין מִתּוֹדִין, שְׁכַל הַמְּתוֹדָה יָשׁ לוּ חַלְקָה לְעוֹלָם הַבָּא. שְׁכַנְוּ מָצִינוּ בְּעַכְנוּ שֶׁאָמֵר לוּ יְהוָשָׁע, בְּנֵי שִׁים נָא כְּבָוד לְה' אֱלֹהִי יִשְׂרָאֵל וְתַנְוּ לוּ תֹדָה וְגֹזֵן וַיַּעֲנֵן עַכְנוּ אֶת יְהוָשָׁע וַיֹּאמֶר אָמְנָה אֲנָכִי חִטְאָתִי לְה' אֱלֹהִי יִשְׂרָאֵל וְכֹזֶת וְגֹזֵן (יְהוּשָׁע ז'). וַמְּנִינָה שְׁכָפֵר לוּ

וְדוֹיוֹ, שֶׁבָּאָמֵר (שם) וַיֹּאמֶר יְהוָשֻׁעַ מَا עֲכָרָתָנוּ יַעֲכָרְךָ ה' בַּיּוֹם
הַזֶּה. הַיּוֹם הַזֶּה אַתָּה עֲכָר, וְאִי אַתָּה עֲכָר לְעוֹלָם הַבָּא. וְאִם אֵינוֹ
יֹדֵעַ לְהַתְּנוֹדֹת, אָמְרִים לוֹ, אָמֵר תְּהִא מִתְּהִי כְּפָרָה עַל כָּל עֲוֹנוֹתִי.
רַبִּי יְהוּדָה אָמֵר, אִם הִיה יוֹדֵעַ שֶׁהוּא מִזְמָם, אָמֵר תְּהִא מִתְּהִי
כְּפָרָה עַל כָּל עֲוֹנוֹתִי חַיֵּן מַעֲזָן זֶה. אָמְרוּ לוֹ, אִם כֵּן, יְהוָה כָּל אָדָם
אָמְרִים כֵּה כֵּדי לְנַקּוֹת אֶת עַצְמָנוּ:

ג. הִיה רָחוֹק מִבֵּית הַסְּקִילָה אֶרְבָּע אַמֹּות, מִפְּשִׁיטֵינוּ אֶת
בָּגְדִּיו. הָאִישׁ, מַכְסִין אֶתְהוּ מִלְּפָנָיו. וְהָאָשָׁה, מַלְפְּגִינָה וּמַאֲחָרָה,
דָּבָרִי רַבִּי יְהוּדָה. וְחִכְמִים אָמְרִים, הָאִישׁ נִסְקָל עַרְם וְאֵין הָאָשָׁה
נִסְקָלָת עַרְמָה:

ד. בֵּית הַסְּקִילָה הִיה גְּבוֹה שְׂטֵי קָוּמוֹת. אַחַד מִן הַעֲדִים דָּוחַפְוּ עַל
מִתְּנָיו. נִהְפֶּה עַל לְבָוֹ, הַוְּפָכוֹ עַל מִתְּנָיו. אִם מִתְּבָה, יֵצֵא. וְאִם לֹא,
הַשְׁבִּニּוּ נוּטֵל אֶת הָאָבָן וּנוֹתֵבָה עַל לְבָוֹ. אִם מִתְּבָה, יֵצֵא. וְאִם לֹא,
רְגִימַתּוּ בְּכָל יִשְׂרָאֵל, שֶׁבָּאָמֵר (דברים יז) יְד הַעֲדִים תְּהִיא בּוּ
בְּרָאשָׁנָה לְהַמִּיתָה וַיְד כָּל הָעָם בְּאַחֲרָנָה. כָּל הַנִּסְקָלִין נִתְּלִין, דָבָרִי
רַבִּי אַלְיָזָר. וְחִכְמִים אָמְרִים, אֵינוֹ נִתְּלָה אֶלָּא הַמְּגַדֵּף וְהַעֲבֵד
עֲבוֹדָה זָרָה. הָאִישׁ תּוֹלִין אֶתְהוּ פָנָיו כְּלַפִּי הָעָם, וְהָאָשָׁה פָנִיקָה כְּלַפִּי
הָעָז, דָבָרִי רַבִּי אַלְיָזָר. וְחִכְמִים אָמְרִים, הָאִישׁ נִתְּלָה וְאֵינוֹ הָאָשָׁה
נִתְּלִית. אָמֵר לְהָנוּ רַבִּי אַלְיָזָר, וְהָלָא שְׁמַעַן בָּנו שְׁטָח תְּלָה נְשִׁים
בְּאַשְׁקָלוֹן. אָמְרוּ לוֹ, שְׁמַגִּים נְשִׁים פָּלָה, וְאֵין קְנִין שְׁנִים בַּיּוֹם אֶחָד.

כיצד תולין אותו, משלקעין את הקורה הארץ והעץ יוצא ממנה, ומקירפ שמי ידיו זו על גבי זו ותולה אותו. רבי יוסי אומר, הקורה מטה על הפטל, ותולה אותו כדרך שהטבחין עושין. ומתרין אותו מיד. ואם לו, עובר עליו بلا מעשה, שנאמר (דברים כא) לא תלין נבלתו על העץ כי קבור תקברנו כי קללה אלhim תלוי וגו. כלומר, מפני מה זה תלוי, מפני שברך את השם, ונמצא שם שמים מתחילה:

ה. אמר רבי מאיר, בשעה שאדם מצטרף, שכינה מה הילשון אומרת בכיוול, קלני מראשי, קלני מזרעי. אם כן המקום מצטרף על דם של רשעים שנפשם, קל וחמר על דם של צדיקים. ולא זו בלבד, אלא כל המלין את מתו, עובר بلا מעשה. הילינו לכבודו להביא לו ארון ותכרייכים, איינו עובר עליו. ולא היה קורין אותו בקברות אבותיו, אלא שמי בת קברות היה מתקנין לבית דין, אחת לנגריגין ולגנוגין ואחת לנקלין ולנשפרין:

ו. נתעלם הבשור, מלקטין את העצמות וקורין אותן במקום. וקרוביים באים ושותאין בשלום הדינים ובשלום העדים, כלומר שאין בלבנו עליהם כלום, שדין אמרת הגתם. ולא היה מתחבלין, אבל אונני, שאין אוניות אלא בלב:

